

**UCHWAŁA NR IV/32/2/2013
SEJMIKU WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO**

z dnia 25 marca 2013 r.

**w sprawie
przyjęcia oświadczenia dotyczącego uczczenia
190. rocznicy urodzin Juliusza Ligonia**

Na podstawie art. 18 pkt 20
ustawy z dnia 5 czerwca 1998 roku o samorządzie województwa
(tekst jednolity Dz. U. Nr 142 z 2001 roku, poz. 1590 z późn. zm.)
w związku z § 18 a ust. 2 pkt 4
Statutu Województwa Śląskiego
(Dz. Urz. Woj. Śl. Nr 26 z 2001 roku, poz. 657 z późn. zm.)

**Sejmik Województwa Śląskiego
uchwala:**

§ 1. Przyjmuje się oświadczenie dotyczące uczczenia 190. rocznicy urodzin Juliusza Ligonia, stanowiące załącznik do uchwały.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

**Przewodniczący Sejmiku
Województwa Śląskiego**

Andrzej Gościński

Oświadczenie dotyczące uczczenia 190. rocznicy urodzin Juliusza Ligonia

28 lutego bieżącego roku minęła 190. rocznica urodzin Juliusza Ligonia, budziela polskości na Górnym Śląsku. Sejmik Województwa Śląskiego składa hołd temu niestrudzonemu polskiemu działaczowi społecznemu, publicyście i poecie.

Juliusz Ligoń urodził się 28 lutego 1823 roku w Prądach koło Koszęcina, w rodzinie kowala. Szkołę ukończył w Strzebinie w powiecie lublinieckim, później kształcił się już samodzielnie. W wieku 18 lat otrzymał pracę w Królewskiej Hucie (obecnie Chorzów). Po utracie pracy przeniósł się do Zawadzkiego, ale powrócił do Królewskiej Huty po kilkunastu latach.

Przełomem w jego działalności społecznej była Wiosna Ludów w 1848 roku, kiedy włączył się w organizowanie pomocy charytatywnej dla głodujących. Założył „Komitet pomocy polskiej” oraz „Polskie Konsum”, spółdzielnię samopomocową. To spowodowało również, że zaangażował się później w działalność narodową. Już w Zawadzkiem w 1858 roku założył polskie „Kółko Czytelnicze”, potem działał także w „Kółku Towarzyskim”. Zwolniony z pracy za szerzenie „antyniemieckiej propagandy” i umacnianie polskiej świadomości narodowej, po powrocie do Królewskiej Huty dalej niestrudzenie działał w organizacjach polskiej samopomocy, zakładając „Towarzystwo Wzajemnej Pomocy”.

W jego różnorodnej twórczości pisarskiej dominowała tematyka patriotyczna i przesłanie moralne oparte na nauce Kościoła katolickiego. Należał do grona budzieli polskości wśród ludu śląskiego. W wierszach, krótkich formach prozatorskich, utworach scenicznych i publicystyce, konsekwentnie przeciwstawiał się germanizacji Górnego Śląska. Do jego najważniejszych utworów należą: wydany w 1883 roku poemat epicki „Obrona Wiednia” napisany z okazji dwusetnej rocznicy zwycięstwa Jana III Sobieskiego i ówczesnego przemarszu wojsk polskich przez Śląsk, publikowane w 1882 roku w „Katoliku” sztuki teatralne „Los sieroty” i „Dobry syn” oraz zbiór pieśni „Piosnki zabawne”. Pisał artykuły do wielu gazet polskich, zarówno do „Katolika” i „Gazety Górnos Śląskiej” na pruskim Górnym Śląsku, jak i „Gwiazdki Cieszyńskiej” na Śląsku austriackim, a także do lwowskiego „Dzwonka” oraz ukazującego się w Toruniu tygodnika „Przyjaciół, pismo dla ludu”.

Przez całe życie Juliusz Ligoń był szykanowany za swoją propolską działalność przez władze pruskie. Uniemożliwiono mu kontynuowanie stałej pracy zarobkowej, przeprowadzano częste rewizje i nakładano kary finansowe. Na skutek tego żył w biedzie razem z żoną i sześciorgiem dzieci. Zmarł po ciężkiej chorobie 17 listopada 1889 roku w Chorzowie.

Niech pamięć o Juliuszu Ligoni, budzielu polskości na Górnym Śląsku, będzie zawsze żywa, a jego poświęcenie i umiłowanie Ojczyzny niech będą dla nas wzorem do naśladowania.